

Morrowind

Kalandjaim olyanok voltak, hogy én már nem tudok különbséget tenni aközött, amit álmodtam, és ami valóban megtörtént.

Emlékszem az életre-halálra szóló párbajra *vele*, és tudom, hogy megtörtént. Az Aréna épülete a legmagasabb a városban. Ez egy nagy, lépcsőzetes piramis sok bejáratral, sok folyosóval, szinttel, erkéllyel. Sok kis átriummal, melyekben iparosok, háziasszonyok és különös zarándokok gyülekeznek. A küzdőtér az Aréna szívében helyezkedik el, az Aréna a város szívében, ott, ahol a két folyó a tengerbe torkollik.

A harctér teljesen üres, a kőpadló finom apró homokkal teleszórva; a lelátók üresek, és az Aréna szívét körülveve a magasba nyúlnak. Látszik, ahogy a felső sorok elvesznek a ködben, a szitáló eső magasan az épület teteje alatt elborítja az amfiteátrum utolsó lépcsőin lévő ülőhelyeket. Végre kifutok az Arénába, lihegve, az esőtől vizesen, féltve az életemet, az ő életét, az ellenségemét. Ő vár, már régóta.

Futottam a folyosók szövevényén keresztül, a harctér körül, a vízen fekvő város nedves utcáin, csónakkal a csatornákon keresztül a szakadó esőben, csak hogy odaérjek. A nő is figyelmeztetett, aki az egyik városrészről a másikba vitt, hogy húzódjak el a borzalmas idő elől, a csónakja pedig már akkor megtelt esővízzel, amikor még benne voltunk. Őrülten futottam, és késsem. Butaság volt késni, amikor egy élet a tét, mégis késsem. A fáradtságtól, az őrült rohanástól, a félelemtől éles fájdalom hasított keresztül a torkomon, a szívemen, a víz csurgott a testemről. Az esővíz megtöltötte a város alatt fekvő csatornákat.

Amikor beléptem az Aréna épületébe, vaktában nyitogattam az ajtókat, utat keresve a tekervényes folyosókon. Berontottam kovácsműhelyekbe, fogadóba, egyszerű üzletekbe, gyógyszertárakba. Minden ajtó egyforma volt. Lefelé szaladtam. Az Arénának mélyen lent kellett lennie.

A következő, amit láttam, ennek az idegen nyelvnek a pókszerű jelei voltak egy nagy ajtó felett, de tudtam, hogy az Aréna nevét jelölik. Újabb csalódás várt az ajtó mögött, a nézőtér legfelső részén voltam, az üres lelátók legtetején, amelyek meredeken magasodnak az Aréna homokja fölé. Amikor áthajoltam a korláton, még akkor sem láttam jól a küzdőteret, beleveszett a félhomályba és a mindent beborító fehér permetfelhőbe. Úgy tűnt mégis, mintha ott sejteném az ő kardjának csillogását, és mintha hallanám a csendes káromkodásokat, amelyeket ő mond ki a ködbe. Eljövök! Csak megtaláljam az utat. Fentről nem lehetett lejutni. Visszarohantam a folyosókra, ismét számtalan egyforma ajtó sorjázott mellettem. A legalsó szinten az Aréna harcosainak hálósobái voltak. Nagy, üres szobákba rontottam be, amelyekben csendes, fehér ágysorok álltak mindkét falnál, tiszták és hidegek. Gyakorlótermekbe rontottam be, melyekben olykor találtam valakit, fáradt zsoldosok magányos alakjait, a meglepődés futó pillantásait, vagy csupán ott hagyott zsákokat, használaton kívüli tárgyakat. Egyes helyiségekről, amelyekbe betoppantam, biztosan tudtam, hogy évek óta elhagyatottak; hogy én vagyok az első, aki ide belép az Aréna régen halott és elfeledett építői után. Furcsa bútorok, ott hagyott tárgyak, régi fegyverek és szakadt zászlók vagy semmi. Voltak teljesen üres szobák is, voltak folyosók, amelyek sehova nem vezettek és lépcsők, amelyek körbefutottak. Egyik ajtót a másik után nyitottam, és akkor váratlanul beletapostam az Aréna homokjába, és csupán kardjának sűvítését hallottam.

Amikor utoljára láttam a Gilda helyiségeiben ellenségemet, tudtam, hogy következő találkozásunk ez a buta élet-halál harc lesz. És tudtam, hogy az élet nekem jár.

Az én kardom gyönyörű, álmaimban a fényei sohasem alszanak ki. Ezüstös és fehér, mint a kókusz és a kovácsolt ezüst, csillogó fehér kövek a markolatán, és fénylő élén nyoma sincs rászáradt vérnek.

Könnyű a csapás, jó a kard.

Kétszer szétvágтам, érzem, ahogy az éle finoman áthatol a testén, szeli a ruháját és őt, könnyen, mintha homokba vagy tejbe hatolna. Ezt nehéz nézmem, elfordítom a fejem a ködbe, de tudom, hogy szétvágтам, szemem előtt van a kép, tudom a mozdulataimból. A köd betölti az Arénát, és fojtogat, sós ízt érzek a számban, és ebben a pillanatban semmi mást nem látok, csak azt.

Eszembe jut néha, amikor betérek a Gildába, hiányzik az alakja, amint a lépcsőkön lopakodik drága ruhában, és ahogy mormog, vagy jóindulatúan mosolyog arra, aki hosszú idő után betér hozzá. Kerülöm, hogy odamenjek, mert nincs senki, aki ne megalázóan szólna hozzám.

Sohasem szerettem, csupán könnyedén és viccből azt a lányt, akinek alakjára már nem emlékszem. A legkülönbébb áruval kereskedett, én pedig a legszebb ruhákat és felszerelést hoztam neki, *azzal az ürüggyel*, hogy pénzt keresek, hogy kereskedek, akárcsak ő, naivnak tettem magam, mintha nem tudnám, mennyibe kerülnek, és áron alul adtam neki ezeket. Ő pedig viselte. Emlékszem rá, ahogy ott áll gyönyörű ingben a polcok mellett, és a félhomályból nevetgél. A színek összekeveredtek emlékeimben; körülötte a tőlem kapott ing fénylő, vékony szálai a szövet vöröses fényében; a vörös fény áthatol üzletének félhomályán. Őt is és a körülötte lévő tárgyakat is elnyeli az üzlet hátsó részéből terjedő sötétség. Itt-ott még felfed polcokat homályos és meghatározatlan tárgyakkal, amelyeket lehetetlen a tekintetünkkel elkapni. Az ő arca is megfoghatatlan maradt számomra, csupán a szövés csillogása marad a sötétben, üzletének sötétjében.

Egy ideig egy ronda bányavárosban éltem északon. Egy sápadt folyó mellett a hegyekben, egy növényzet és kövesút nélküli szürke völgyben. A gárdában szolgáltam, durva és fáradt emberek parancsait hallgattam. Egy borongós napon érkeztem, rendezett és tiszta szobát találtam a vendéglőben, a katonaság állta a költségeket. Ám amikor mennem kellett, másik garnizonba küldtek, közelebb az élethez, előléptettek; nehéz volt elhagynom a várost. Nehezemre esett, mert az otthon távol van és nincs. Nem akartam ismét bolyongni. Tudtam, hogy sok minden hiányozni fog. A lányok és a gyerekek szégyenlős és tapintatos kíváncsisága, amely kísér, mióta itt vagyok; egy idegen csillogó szablyával, régi küzdelmek nyomai a testén, szokatlan kiejtéssel. Magányos sétatím a lenti bányák felé az erőtlen folyó mellett, amely elvész a vörös hegyek között. Beszélgetés más fizetésekkel otthonaikról, amelyek oly messze voltak. Távoli házak furcsa országokban, amelyekről alig hittem, hogy léteznek; képzeletemben eltűntek, majd néha felbukkantak félálomban a szemem előtt; pálmászerű fák őserdeiből kikandikáló épületek, meleg, meleg erdők; vagy jégbe fagyott városok. Mind egyformán kedves volt, hiszen olyanoktól hallottam róluk, akik tele voltak az elhagyott világaik utáni bánkódással. Az út mellett ültünk a köveken, a város főkapujánál, amely az útra néz, ahonnan soha senki nem érkezik. Időnként talán egy-egy ór, kereskedő, vagy éjszaka egy furcsa árnyék tűnik fel, ha valamelyikünket megcsalja az álom.

De az én emlékezetemben nappal van, vörös por az úton és ólmos égbolt. A településen kívül áll egy régi függőhíd, amelyen át kell haladnod, ha a bányákba mész. A belépéshez külön engedély kell. A cár néhány adminisztrátora mindig itt van valahol, ők irányítják a bánya működését, mindig piszkosak a vörös portól, és a munkásoknak ők osztogatják a pa-

rancsokat. Mindig igyekeznek annak a látszatát kelteni, mintha valami fontos történe, mintha valami *tényleg* történe. Mintha ez a város nem az emberek utolsó, elfelejtett szigete lenne; mindörökké elszakítva az élettől, a világ többi részétől, amely ki tudja, létezik-e még a városon kívül, minden úttól félreeső, elfeledett, elfeledett.

Néha úgy tűnik, hogy ez az ország nincs is, hogy teljesen kihalt. Csupán néhány városban van az igazi életnek valamiféle látszata, ezek pedig azok az útkereszteződéseken lévő városok, azok a helyek, ahol vannak idegenek. Vagy keleti kis tengerparti városok, ahol hosszú vörösfényes napok vannak, és fehér hajók a kikötőkben. A többi csendes és üres, az élet látszatával és néhány cári adminisztrátorral, aki olyan benyomást kelt, mintha valahol ezen kívül, ezen a szigeten kívül, amelyen az ország magányos, létezik élet, pezsgő élet. Egy álom, hogy valahol talán létezik a szeretett cár is; hogy tud rólunk. Hogy talán ott ül egy pompás épületben, amely emberekkel van tele, emberi hangokkal, hazaiakkal és külföldiekkel, bölcsekkel és vidámakkal, minden messzi vidékről, csodálatos és távoli helyekről valókkal, amilyenek csak álmainkban jelennek meg, és ott finoman és elszántan tartja a kezében az életünket irányító szálakat.

Hosszú, nehéz séták a vadonban, félelmetes és lakatlan vidékeken. Hamut felkapó zivatarok; arcomat szelő szél; az arcomon lefolyó könnyek, a széltől, a széltől. Nappalok és éjjelek, melyeket magányosan töltöttem csöndben mindaddig, míg meg nem érkeztem valamelyik rendeltetési helyemre. Olykor zarándokokkal vagy elveszett utazókkal találkoztam, és nagy volt az örömöm.

Akkor harcoltam, amikor muszáj volt; sokszor vettem el életet a saját kezemmel. Harcos vagyok. És szerettem volna segíteni a szerencsétlen országnak.

Bolyongásaim közepette olykor fáradtan letértem az útról. És meglepődve vettem észre, hogy a holdfény visszatükröződik a házak sima fehér kövein. Besétáltam csendesen az ismeretlen városba, amely jól ki-vehető, és fehérlik a holdvilágnál, kihalt és néma. Áthaladtam az üres téren; házukban, ágyukban álmodtak a láthatatlan lakosok. Tiszta az ég, és nagyok a csillagok, a város felett tátong a világűr. Csillagködök, csillagképek pora, a közeli bolygó vöröses fénye. De hol van az én otthonom ezen a világon? A világűr fényei és sötétsége, mint a hideg víz, beborították az alvó várost.

És az álom a csodálatos Davo városról. Késő délután lovagoltam be, egy hónappal az Aréna-beli párbaj előtt a dombokról ereszkedő úton. A tengert csak az est leszálltakor láttam meg. Davo kőfalait és járdáit éjjel

susogó sötétség borítja, összefonódott árnyak, fák árnyéka a szélben; és a hullámzó tenger, a strand, amely remeg az állandóan mozgó homoktól. A hideg éjszakában még voltak gyerekek a sétányon, és a lámpák fehér fénnel világítottak. Sokáig sétáltam, és már késő volt, amikor megéreztem, hogy felerősödött a nyílt tenger felől jövő szél. Az ég már régen eggyé vált a vízzel, és nem tudtam megkülönböztetni őket a messzi sötét örvényben. Az egyetlen, ami mozdulatlan és világos maradt ezen az estén, az a part menti kivilágított kő sétány volt. Csupán az nem mozgott a szélben, minden más rezgett körülöttem, és alakját változtatta minden egyes lendülettel.

Ismét feltámadt a szél, most az öbölből, és fehér por borította el a sétányt. Ez nem hó, hiszen itt hó nincs soha. Az enyhe forgószélben só borította be a sétányt és a távoli épületeket és a fák fekete árnyékát és a strandot, és a homokkal keveredett. És láttam, hogy már nincsenek emberek a csendes város utcáin, és hogy nincs fény a házaikban. Ezen az éjjelen is, mint minden más éjszakán, a halott város sötétjére keserű, fehér takaró borult. Én pedig hajnalig álltam a hideg szélben, amíg a fehér por el nem tűnt, és a város ismét egyszerű nem lett, a tengeri madarak sikolyával, amelyek a hajnali csillaggal tértek vissza.

Hazudtam, egyszer valóban szerettem egy fiatal nőt. Csalásaimmal és a testemmel védtem meg a haláltól; segítettem neki, hogy eltűnjön. Hamarosan, biztosan hamarosan elhatározom, hogy megkeresem. Ha megtalálom, ha egyáltalán újra megtalálom valamikor, nem hagyom el többé. (De ebben az országban ami nincs a szemed előtt, ami nincs a kezedben, nem létezik többé, megszűnik létezni.)

Házát építettem a városom közelében, annak a városnak a közelében, amelyet először szerettem meg itt. A nagy utak közelében, a városba ömlő folyó felett. A folyó felett, amely nem halott és erőtlen, hanem kristálytiszta és hideg. Az otthonom a dombon van, ahonnan a virágos völgyre nyílik kilátás, a szobák virágillattal vannak tele és szolgálkkal, mert nem szeretem a magányt. Ők megállás nélkül kiáltoznak egymásnak az udvaron, vizet hordanak, nevetnek és beszélgetnek, tarka szellemek. Rendezik az én nagy birtokomat. A kapuőr megőrül nekem, együtt ülünk a bejárat melletti padon, iszunk; közönséges történeteket mesélünk nőkről, én táncosnőkről és kurvákról, akiket ismertem; akikkel voltam. És beszélünk még az ivásról, az alkoholról, és ő nevet, sokat és gyakran. Nemsokára még valaki észreveszi a szolgálk közül, hogy ismét eljöttem, a házvezetőnő behív, az asztalhoz invitál. Ahogy alkonyodik, a levegő pedig egyre hidegebb és nedvesebb lesz, végre hagyom magam meggyőzni, és bemegyek a házba. Bent világos

van és meleg. A kopár hegyekből, a mezőkről, a birtokomról távoli beszélgetés és nevetés hallatszik; edénycsörömpölés és zene.

De én tudom; az én nagy birtokom összes sárga lámpája sem fogja elterelni a sötétséget; egyetlen dal vagy nevetés sem fogja legyőzni a csendet.

A kietlen országban.

Az én otthonom távol van, a tengeren túl, olyan távol, hogy már azt sem tudom, létezik-e.

Az én szívem távol van, a tengeren túl, olyan távol, hogy már nem is tudom...